Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV 92/49/EØF

af 18. juni 1992

om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv)

(EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)

Ændret ved:

			Tidende	
		nr.	side	dato
►**M1**	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M2**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000	L 290	27	17.11.2000
►**M3**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002	L 35	1	11.2.2003
►**M4**	Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF af 9. marts 2005	L 79	9	24.3.2005
►**M5**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005	L 323	1	9.12.2005
►**M6**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007	L 247	1	21.9.2007
►**M7**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/36/EF af 11. marts 2008	L 81	69	20.3.2008

Berigtiget ved:

►**C1** Berigtigelse, EUT L 270 af 13.10.2007, s. 32 (2005/68/EF)

NB: I denne konsoliderede udgave forekommer henvisninger til den europæiske regningsenhed og/eller ecuen. Begge skal fra den 1. januar 1999 forstås som henvisninger til euroen — Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 (EFT L 345 af 20.12.1980, s. 1) og Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 (EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1).

▼B

RÅDETS DIREKTIV 92/49/EØF

af 18. juni 1992

om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2 og artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

i samarbejde med Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

1) Det er nødvendigt at gennemføre det indre marked for direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring på grundlag af både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser for at gøre det lettere for forsikringsselskaber med hjemsted i Fællesskabet at dække risici, der består inden for Fællesskabet;

2) Rådets andet direktiv (88/357/EØF) af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 73/239/EØF ([4]), har allerede i vidt omfang bidraget til gennemførelsen af det indre marked for direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ved at give forsikringstagere, der på grund af deres art, deres størrelse eller arten af den risiko, som skal forsikres, ikke har behov for særlig beskyttelse i den medlemsstat, hvor risikoen består, fuld frihed til at benytte det videst mulige forsikringsmarked;

3) direktiv 88/357/EØF udgør derfor et vigtigt skridt hen imod en indbyrdes tilnærmelse af de nationale markeder inden for et integreret marked, et skridt, som bør suppleres med andre fællesskabsinstrumenter med det formål at give alle forsikringstagere, uanset deres art eller størrelse eller arten af den risiko, som skal forsikres, mulighed for at benytte ethvert forsikringsselskab med hjemsted i Fællesskabet, som udøver sin virksomhed dér i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at der sikres dem en tilstrækkelig beskyttelse;

4) nærværende direktiv indgår i hele komplekset af allerede gennemført fællesskabslovgivning, herunder navnlig Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ([5]) og Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991

([1]) EFT nr. C 244 af 28.9.1990, s. 28, og
EFT nr. C 93 af 13.4.1992, s. 1.
([2]) EFT nr. C 67 af 16.3.1992, s. 98, og
EFT nr. C 150 af 15.6.1992
([3]) EFT nr. C 102 af 18.4.1991, s. 7.
([4]) EFT nr. L 172 af 4.7.1988, s. 1. Direktivet er ændret ved direktiv 90/618/EØF (EFT nr. L 330 af 29.11.1990, s. 44).
([5]) EFT nr. L 228 af 16.8.1973, s. 3. Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/618/EØF (EFT nr. L 330 af 29.11.1990, s. 44).

▼B

om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ([1]);

5) den valgte fremgangsmåde består i at gennemføre en harmonisering på de vigtigste punkter og i det omfang, det er nødvendigt og tilstrækkeligt for at nå frem til en gensidig anerkendelse af tilladelser og forsigtighedstilsynsordninger, som vil gøre det muligt at udstede en enkelt tilladelse, som dækker hele Fællesskabet, og at anvende princippet om hjemlandstilsyn;

6) derfor er adgang til og udøvelse af forsikringsvirksomhed for fremtiden betinget af en enkelt administrativ tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted; med denne tilladelse kan selskabet påbegynde sin virksomhed overalt i Fællesskabet i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser, kan ikke længere afkræve forsikringsselskaber, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed dér, og som allerede har fået en tilladelse i hjemlandet, en ny tilladelse; for at tage hensyn hertil er det nødvendigt at ændre direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF;

7) det påhviler for fremtiden de kompetente myndigheder i hjemlandet af føre tilsyn med forsikringsselskabets økonomiske soliditet, navnlig med dets solvens og oprettelsen af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, og med, at disse dækkes af kongruente aktiver;

8) visse bestemmelser i nærværende direktiv fastsætter minimumsnormer; hjemlandet kan foreskrive strengere regler for de forsikringsselskaber, der er tilladt af dets egne kompetente myndigheder;

9) medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have de nødvendige kontrolbeføjelser til at sikre, at forsikringsselskabet udøver sin virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; de skal i særdeleshed kunne vedtage egnede beskyttelsesforanstaltninger eller pålægge sanktioner med det formål at forhindre uregelmæssigheder og eventuelle overtrædelser af bestemmelserne vedrørende forsikringstilsyn;

10) det indre marked indebærer et område uden indre grænser med adgang til at udøve enhver form for forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring i hele Fællesskabet, og ethvert behørigt tilladt forsikringsselskab får derfor mulighed for at dække en hvilken som helst af de risici, der er omhandlet i bilaget til direktiv 73/239/EØF; med henblik herpå er det nødvendigt at ophæve den monopolstilling, der i nogle medlemsstater er indrømmet visse organer med hensyn til dækning af bestemte former for risici;

11) bestemmelserne om overdragelse af forsikringsbestanden bør tilpasses til den ved nærværende direktiv indførte retlige ordning med en enkelt tilladelse;

12) på de vigtigste punkter er der ved direktiv 91/674/EØF allerede gennemført en harmonisering af medlemsstaternes bestemmelser vedrørende oprettelse af de forsikringsmæssige hensættelser, som forsikringsselskaberne skal oprette til dækning af indgåede forpligtelser, og denne harmonisering muliggør en gensidig anerkendelse af disse reserver;

13) der bør foretages en samordning af reglerne vedrørende spredningen, lokaliseringen og kongruensen af de aktiver, der kan

([1]) EFT nr. L 374 af 31.12.1991, s. 7.

▼B

medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, med henblik på at fremme den gensidige anerkendelse af medlemsstaternes bestemmelser; denne samordning bør tage hensyn dels til de foranstaltninger for så vidt angår frie kapitalbevægelser, der er vedtaget ved Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af Traktatens artikel 67 ([1]), dels til Fællesskabets udvikling hen imod Den Økonomiske og Monetære Union;

14) hjemlandet kan dog ikke kræve, at forsikringsselskaberne investerer de aktiver, der medgår til dækning af deres forsikringsmæssige hensættelser, i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav er uforeneligt med de foranstaltninger til liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i direktiv 88/361/EØF;

15) i afventning af et direktiv om investeringsydelser, som bl. a. harmoniserer begrebet organiseret marked, er det nødvendigt med henblik på nærværende direktiv og uden af foregribe den senere harmonisering at fastlægge en midlertidig definition af dette begreb, som vil blive afløst af den definition, der er harmoniseret på fællesskabsplan, og som pålægger markedets hjemland det ansvar, som nærværende direktiv midlertidigt pålægger forsikringsselskabets hjemland;

16) det er nødvendigt at supplere listen over elementer, der kan anvendes til dækning af den i henhold til direktiv 73/239/EØF påbudte solvensmargen, for at tage hensyn til de nye finansielle instrumenter og faciliteter, som andre finansielle institutioner kan henregne til deres egenkapital;

17) inden for rammerne af et integreret forsikringsmarked bør der gives forsikringstagere, der på grund af deres art, deres størrelse eller arten af den risiko, som skal dækkes, ikke har behov for særlig beskyttelse i den medlemsstat, hvor risikoen består, fuld frihed til at vælge den lovgivning, der skal gælde for forsikringsaftalen;

18) det er ikke en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af det indre marked for forsikringer, at der er sket en samordning af forsikringsaftaleretten; medlemsstaternes mulighed for at gennemtvinge anvendelse af deres lovgivning på forsikringsaftaler, der dækker risici, som befinder sig på deres område, udgør en tilstrækkelig garanti for de forsikringstagere, der har behov for særlig beskyttelse;

19) inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det størst mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, således at han kan vælge den forsikring, der passer bedst til hans behov; det påhviler den medlemsstat, hvor risikoen består, at påse, at der ikke findes nogen hindring for, at de forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, kan afsættes på dens område, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor risikoen består, og såfremt disse hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsreglerne, forudsat at disse retsregler anvendes ikke-diskriminerende på ethvert selskab, der udøver virksomhed i denne medlemsstat, er objektivt begrundet og står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål.

20) medlemsstaterne skal kunne sikre, at forsikringsprodukterne og de aftaledokumenter, der anvendes ved dækning af risici, der består på deres område, hvad enten der er tale om virksomhed udøvet i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overholder gældende specifikke retsregler begrundet i almene hensyn; de tilsynsordninger, der skal anvendes, bør tilpasses kravene i det indre marked uden at være en forudsætning for udøvelsen af

([1]) EFT nr. L 178 af 8.7.1988, s. 5.

▼B

forsikringsvirksomhed; det forekommer ikke rimeligt at opretholde ordninger med forudgående godkendelse af forsikringsbetingelserne; der bør derfor indføres andre ordninger, som passer bedre til kravene i det indre marked, og som gør det muligt for samtlige medlemsstater at sikre forsikringstagerne den fornødne beskyttelse;

21) forsikringsselskabet bør, når forsikringstageren er en fysisk person, oplyse denne om, hvilken lovgivning der skal gælde for aftalen, samt om bestemmelserne vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen;

22) i visse medlemsstater træder privat eller frivilligt indgået sygeforsikring delvis eller fuldstændig i stedet for den sygesikring, der er indbygget i de sociale sikringsordninger;

23) arten og de sociale konsekvenser af sygeforsikringsaftalerne gør det berettiget, at myndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består, løbende kræver anmeldelse af de almindelige og specielle aftalebetingelser med henblik på kontrol af, at disse aftaler delvist eller fuldstændigt træder i stedet for den sygesikring, der er indbygget i den sociale sikringsordning; denne kontrol må ikke være en betingelse for afsætning af forsikringsprodukterne; sygeforsikring, som delvist eller fuldstændigt træder i stedet for den sygesikring, der er indbygget i den sociale sikringsordning, adskiller sig på grund af sit særpræg fra anden skadeforsikring og fra livsforsikring, eftersom det er nødvendigt at sikre, at forsikringstagerne reelt har adgang til en privat eller frivilligt indgået sygeforsikring uanset alder eller sundhedstilstand;

24) nogle medlemsstater har indført specifikke retsforskrifter til dette formål; begrundet i almene hensyn er det muligt at vedtage eller bibeholde sådanne retsforskrifter, såfremt de ikke uforholdsmæssigt begrænser den frie etableringsret eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, idet forskrifterne dog skal anvendes på samme måde uanset forsikringsselskabets hjemland; de pågældende retsforskrifter kan variere alt efter forholdene i den enkelte medlemsstat; disse forskrifter kan fastsætte, at der skal være åben adgang, tariffastsættelse på et ensartet grundlag for hver aftaletype og livsvarig dækning; det samme mål kan også nås, hvis det kræves, at forsikringsselskaber, som tegner private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer, skal tilbyde standardpolicer, der svarer til dækningen under den lovpligtige sociale sikringsordning, til en præmie, som ikke overstiger et fastsat maksimum, og at de skal deltage i tabsudligningsordninger; det kan også kræves, at privat eller frivilligt indgået sygeforsikring teknisk fungerer på lignende måde som livsforsikring;

25) som følge af den samordning, der er gennemført ved direktiv 73/239/EØF som ændret ved nærværende direktiv, er den mulighed, som Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til artikel 7, stk. 2, litra c), i samme direktiv har for at forbyde, at sygeforsikring udøves sideløbende eller samtidig med andre klasser, ikke længere berettiget og bør derfor bortfalde;

26) medlemsstaterne kan kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke bestemmelser for denne form for forsikring i deres nationale lovgivning; dette krav kan dog ikke omfatte bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende henhører under hjemlandets kompetence;

27) udøvelsen af den frie etableringsret gør en fast tilstedeværelse i filialmedlemsstaten påkrævet; for at der, for så vidt angår ansvarsforsikring for motorkøretøjer, kan tages individuelle hensyn til de sikrede og de skadelidte, er det nødvendigt, at der i filialmedlemsstaten findes passende strukturer, som skal indhente alle nødvendige oplysninger i tilknytning til erstatningskrav i forbindelse med denne risiko, og som har tilstrækkelige

▼B

beføjelser til at repræsentere forsikringsselskabet over for de personer, som har lidt skade, og som vil kunne kræve erstatning, herunder også beføjelse til at udbetale en sådan erstatning, og til at repræsentere selskabet eller om nødvendigt lade det repræsentere i retten eller over for myndighederne i den pågældende medlemsstat i forbindelse med sådanne erstatningskrav;

28) inden for rammerne af det indre marked kan en medlemsstat ikke længere forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed på sit område i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; det er derfor nødvendigt at afskaffe medlemsstaternes mulighed herfor i henhold til direktiv 88/357/EØF;

29) der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor risikoen består, ikke overholder gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn, som gælder for det;

30) nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, hvorimod flertallet af dem anvender særlige skatter og andre former for afgifter, herunder ekstrabidrag til garantifonde; i de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget; det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrencefordrejning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring; med forbehold af yderligere samordning kan anvendelse af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor risikoen består, afhjælpe en sådan ulempe; det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag;

31) det kan være nødvendigt med jævne mellemrum at foretage tekniske tilpasninger af de detaljerede regler i nærværende direktiv for at tage hensyn til udviklingen inden for forsikringsbranchen; Kommissionen vil, inden for rammerne af de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt den ved Traktatens bestemmelser, foretage sådanne tilpasninger, for så vidt de er nødvendige, efter høring af den ved direktiv 91/675/EØF ([1])nedsatte forsikringskomité;

32) der må fastsættes specifikke bestemmelser for at sikre overgangen fra den retlige ordning, der gælder på tidspunktet for gennemførelsen af nærværende direktiv, til den ved direktivet indførte ordning; disse bestemmelser skal have til formål at hindre, at der pålægges medlemsstaternes kompetente myndigheder en ekstra arbejdsbyrde;

33) i henhold til Traktatens artikel 8 C skal der tages hensyn til omfanget af den indsats, der må gøres af økonomier på forskellige udviklingstrin; der må derfor indrømmes visse medlemsstater en overgangsordning, der muliggør en gradvis gennemførelse af dette direktiv —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

([1]) EFT nr. L 374 af 31.12.1991, s. 32.

▼B

a) *forsikringsselskab*: ethvert selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF;

b) *filial*: et forsikringsselskab agenturer eller filialer, under hensyn til artikel 3 i direktiv 88/357/EØF;

c) *hjemland*: den medlemsstat, hvor hjemstedet for det forsikringsselskab, der dækker risikoen, er beliggende;

d) *filialmedlemsstat*: den medlemsstat, hvor den filial, der dækker risikoen, er beliggende;

e) *den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser*: den medlemsstat, hvor risikoen består i henhold til artikel 2, litra d), i direktiv 88/357/EØF, når den dækkes af et forsikringsselskab eller en filial, der er beliggende i en anden medlemsstat;

f) *kontrol*: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i direktiv 83/349/EØF ([1]), eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab;

g) *kvalificeret deltagelse*: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne, eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse.

▼M6

Ved anvendelsen af denne definition i forbindelse med artikel 8 og 15 samt de andre niveauer for deltagelse, der er omhandlet i artikel 15, tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i direktiv 2004/109/EF ([2]) samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF ([3]), forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen;

▼B

h) *moderselskab*: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF;

i) *datterselskab*: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab anses også for at være datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse foretagender;

j) *reguleret marked*: et kapitalmarked, som af selskabets hjemland betragtes som et reguleret marked i afventning af en definition, der skal fastlægges inden for rammerne af et direktiv om investeringsydelser, og som er karakteriseret ved:

— en regelmæssig funktion, og

— det forhold, at bestemmelser, der er vedtaget eller godkendt af de berettigede myndigheder, fastlægger betingelserne for markedets funktion, betingelserne for adgang til markedet og, når direktiv 79/279/EØF af 5. marts 1979 om samordning af betingelserne for

([1]) EFT nr. L 193 af 18.7.1983, s. 1.

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter (EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1). Senest ændret ved direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1).

▼B

værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs ([1]) anvendes, de betingelser for optagelse til notering, der er fastsat ved nævnte direktiv, og, når dette direktiv ikke anvendes, de betingelser, disse finansielle instrumenter skal opfylde for faktisk at kunne omsættes på markedet.

I forbindelse med nærværende direktiv kan et reguleret marked være etableret i en medlemsstat eller i et tredjeland. I sidstnævnte tilfælde skal markedet være anerkendt af selskabets hjemland og opfylde tilsvarende krav. De finansielle instrumenter, der omsættes dér, skal være af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i den pågældende medlemsstat;

k) *kompetente myndigheder*: de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikringsselskaber;

▼M1

l) *snævre forbindelser*: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem:

a) kapitalinteresser, hvorved forstås besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol, eller

b) kontrol, hvorved forstås den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab i alle de i artikel 1, stk. 1 og 2, i direktiv 83/349/EØF ([2]) nævnte tilfælde, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed; et datterselskab af et datterselskab betragtes ligeledes som datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse virksomheder.

En situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol, betragtes ligeledes som en snæver forbindelse.

▼B

Artikel 2

1. Dette direktiv finder anvendelse på de forsikringer og forsikringsselskaber, der er nævnt i artikel 1 i direktiv 73/239/EØF.

2. Nærværende direktiv finder hverken anvendelse på de forsikringer og transaktioner eller selskaber og institutioner, som direktiv 73/239/EØF ikke finder anvendelse på, eller på de organer, der er nævnt i artikel 4 i dette.

Artikel 3

Uanset artikel 2, stk. 2, træffer medlemsstaterne alle nødvendige foranstaltninger for senest den 1. juli 1994 at ophæve den monopolstilling med hensyn til adgang til udøvelse af virksomhed inden for bestemte forsikringsklasser, der er indrømmet organer, der er etableret på deres område, og som er nævnt i artikel 4 i direktiv 73/239/EØF.

([1]) EFT nr. L 66 af 13.3.1979, s. 21. Direktivet er senest ændret ved direktiv 82/148/EØF (EFT nr. L 62 af 5.3.1982, s. 22).

([2]) EFT nr. L 193 af 18.7.1983, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/605/EØF (EFT nr. L 317 af 16.11.1990, s. 60).

▼B

AFSNIT II

ADGANG TIL UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Artikel 4

Artikel 6 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 6

Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til hjemlandets myndigheder af:

a) selskaber, der etablerer hjemsted på denne medlemsstats område;

b) selskaber, der efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede tilladelse udvider deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller til andre forsikringsklasser.«

Artikel 5

Artikel 7 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 7

1. Tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Den giver selskabet ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der i henhold til punkt A i bilaget hører under denne klasse.

a) Hver medlemsstat har dog mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af klasser, der er anført i punkt B i bilaget, idet tilladelsen får den deri fastsatte tilsvarende benævnelse.

b) En tilladelse, der gives for en klasse eller for en gruppe af klasser, omfatter ligeledes dækning af accessoriske risici, der henhører under en anden klasse, såfremt de i punkt C i bilaget fastsatte betingelser er opfyldt.«

Artikel 6

Artikel 8 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 8

1. Hjemlandet kræver, at forsikringsselskaber, der ansøger om tilladelse:

a) antager en af følgende former:

— for Kongeriget Belgien: »société anonyme« — »naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions« — »commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle« — »onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative« — »coöperatieve vennootschap«

— for Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«

▼B

— for Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«

— for Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«

— for Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«

— for Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua die assicurazione«

— for Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurance mutuelles«, »société cooperative«

— for Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«

— for Det Forenede Kongerige: »Incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial an Provident Societies Acts«, »societes registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

— for Den Hellenske Republik: »ανώνυμη εταιρεία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«

— for Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«

— for den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«.

Et forsikringsselskab kan ligeledes tage form af et europæisk selskab, når dette bliver indført.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber;

b) begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed;

c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9;

d) råder over den i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond;

e) faktisk ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og til kvalifikationer eller erhvervserfaring.

2. Et selskab, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre klasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun omfatter en del af de risici, der er omfattet af en klasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9.

Det skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 16 fastsatte solvensmargen, og, hvis der i henhold til artikel 17, stk. 2, for disse andre klasser kræves en større minimumsgarantifond end tidligere, at det er i besiddelse dette minimum.

3. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

▼B

Medlemsstaterne må dog ikke fastsætte bestemmelser, der foreskriver forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående anmeldelse eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre sådanne krav er et led i en almindelig priskontrolordning.

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne underkaster selskaber, der ansøger om eller har fået tilladelse for klasse 18 i punkt A i bilaget, tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel, herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne klasse.

4. Ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.«

Artikel 7

Artikel 9 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 9

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

a) arten af de risici, som selskabet har til hensigt at dække

b) grundprincipperne for genforsikring

c) sammensætningen af minimumsgarantifonden

d) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under klasse 18 i punkt A i bilaget, de midler, som selskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance

endvidere for de første tre regnskabsår:

e) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner

f) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter

g) den sandsynlige økonomiske stilling

h) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.«

Artikel 8

Hjemlandets kompetente myndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om alle aktionærers eller selskabsdeltageres identitet, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Samme myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes egnethed.

▼B

AFSNIT III

HARMONISERING AF BETINGELSERNE FOR UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Kapitel 1

Artikel 9

Artikel 13 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 13

1. Ansvaret for det finansielle tilsyn med et forsikringsselskab, herunder tilsyn med den virksomhed, det udøver gennem filialer og som led i præstation af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.

2. Det finansielle tilsyn dækker forsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og oprettelsen af forsikringsmæssige hensættelser og de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fælleskabssniveau.

Har de pågældende selskaber tilladelse til at dække de risici, der er klassificeret i klasse 18 i punkt A i bilaget, omfatter tilsynet også kontrol med de tekniske midler, som selskabet råder over for at kunne udføre de assistanceopgaver, det har påtaget sig, dersom hjemlandets lovgivning foreskriver kontrol med disse midler.

3. Hjemlandets kompetente myndigheder kræver, at der i alle forsikringsselskaber findes en tilfredsstillende administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.«

Artikel 10

Artikel 14 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 14

Når et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i en medlemsstat, udøver sin virksomhed gennem en filial i en anden medlemsstat, skal filialmedlemsstaten sørge for, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til filialmedlemsstatens kompetente myndigheder, selv eller ved personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet. Filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i denne kontrol.«

Artikel 11

Artikel 19, stk. 2 og 3, i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»2. Medlemsstaterne kræver af de forsikringsselskaber, der har deres hjemsted på deres område, at de regelmæssigt fremlægger materiale, der er nødvendigt for udøvelsen af tilsynet, samt statistisk materiale. De kompetente myndigheder sender hinanden det materiale og de oplysninger, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.

3. Hver medlemsstat træffer alle passende foranstaltninger med henblik på, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og midler til at føre tilsyn med virksomheden i forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, herunder virksomhed,

▼B

der udøves uden for dette område i overensstemmelse med Rådets direktiver vedrørende denne virksomhed, og med henblik på disses gennemførelse.

Disse beføjelser og midler skal bl. a. give de kompetente myndigheder mulighed for:

a) at skaffe sig indgående viden om selskabets situation og samlede virksomhed, navnlig

— ved indhentning af oplysninger eller rekvirering af dokumentation vedrørende forsikringsvirksomheden

— ved kontrol på stedet i det pågældende selskabs forretningslokaler

b) at træffe tilstrækkelige og nødvendige foranstaltninger over for selskabet, dets ledelse eller de personer, som kontrollerer selskabet, for at sikre, at selskabets virksomhed er i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, som selskabet skal overholde i de forskellige medlemsstater, og især i overensstemmelse med driftsplanen, dersom denne er obligatorisk, samt for at undgå eller fjerne uregelmæssigheder, der vil kunne bringe de sikredes interesser i fare

c) at sikre gennemførelsen af disse foranstaltninger, om nødvendigt gennem tvangsforanstaltninger og i givet fald ved rettens hjælp.

Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at indhente alle oplysninger vedrørende forsikringsaftaler, som mæglerne er i besiddelse af.«

Artikel 12

1. Artikel 11, stk. 2 til 7, i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikringsselskaber, der har hjemsted på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at selskabet, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand, hvad enten aftalerne er indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal filialmedlemsstaten høres.

4. I de i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde meddeler de kompetente myndigheder i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor risiciene består.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det afgivende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor risikoen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

▼B

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

Artikel 13

Artikel 20 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 20

1. Hvis et selskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 15, kan den kompetente myndighed i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor risiciene består.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et selskab, hvis solvensmargen ikke længere udgør det minimum, der er foreskrevet i artikel 16, stk. 3, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kompetente myndighed kan undtagelsesvis, hvis den er af den opfattelse, at selskabets finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Den underretter da myndighederne i de andre medlemsstater, på hvis område selskabet udøver sin virksomhed, om alle trufne foranstaltninger, og disse myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

3. Hvis solvensmargenen ikke længere når den i artikel 17 definerede garantifond, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet af selskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område selskabet udøver virksomhed, herom, og disse træffer på dens anmodning de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente myndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser.

5. Hver medlemsstat vedtager de bestemmelser, der er nødvendige for, at den i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, på anmodning af selskabets hjemland og i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på dens område; hjemlandet skal angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.«

Artikel 14

Artikel 22 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 22

1. En tilladelse, der er meddelt forsikringsselskabet af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet:

a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på tolv måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder

b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne

▼B

c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i en krævet genoprettelsesplan eller finansieringsplan som omhandlet i artikel 20

d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter den kompetente myndighed i hjemlandet de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater herom, og disse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende selskab i at påbegynde nye forretninger på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Herudover træffer førstnævnte myndighed sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over selskabets aktiver i medfør af artikel 20, stk. 1, stk. 2, andet afsnit, eller stk. 3, andet afsnit.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende selskab.«

Artikel 15

▼M6

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske eller juridiske personer, som handler samlet, (i det følgende benævnt »den påtænkte erhverver«), der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab eller direkte eller indirekte yderligere at forøge sådan en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab med det resultat, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab, (i det følgende benævnt »den påtænkte erhvervelse«), forinden skriftligt skal underrette de kompetente myndigheder for det forsikringsselskab, hvori de søger at erhverve eller forøge en kvalificeret deltagelse, om størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet, og de relevante oplysninger, der er omhandlet i artikel 15b, stk. 4. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

———————

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab, forinden skriftligt skal underrette hjemlandets kompetente myndigheder herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der derefter besiddes. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette de kompetente myndigheder, hvis vedkommende har til hensigt at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

▼B

3. Så snart forsikringsselskaberne har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at deltagelsen stiger over eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i stk. 1 og 2.

▼B

Endvidere meddeler de mindst en gang om året aktionærers eller selskabsdeltageres identitet, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne andel, således som den bl. a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelser, der gælder for børsnoterede selskaber.

4. Medlemsstaterne fastsætter, at hjemlandets kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i stk. 1 omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en forsigtig og sund forvaltning af forsikringsselskabet, skal kunne træffe de fornødne foranstaltninger for at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bl. a. bestå i påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i stk. 1 foreskrevne pligt til forudgående underretning. Hvis en kapitalandel erhverves på trods af indsigelse fra de kompetente myndigheder, skal medlemsstaterne, uafhængigt af andre sanktioner, suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

▼M6

Artikel 15a

1. De kompetente myndigheder anerkender straks og under alle omstændigheder senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i artikel 15, stk. 1, omhandlede underretning eller i forbindelse med eventuel efterfølgende modtagelse af de i stk. 2 i denne artikel omhandlede oplysninger skriftligt modtagelsen heraf over for den påtænkte erhverver.

De kompetente myndigheder har en frist på højst tres arbejdsdage fra datoen for den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen på grundlag af den i artikel 15b, stk. 4, omhandlede liste (i det følgende benævnt »vurderingsperioden«), til at foretage den i artikel 15b, stk. 1, omhandlede vurdering (i det følgende benævnt »vurderingen«).

De kompetente myndigheder underretter den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, samtidig med anerkendelsen af modtagelsen.

2. De kompetente myndigheder kan om nødvendigt i løbet af vurderingsperioden, men ikke efter den halvtredsindstyvende arbejdsdag i vurderingsperioden, anmode om yderligere oplysninger, der måtte være nødvendige for at afslutte vurderingen. Denne anmodning skal fremsættes skriftligt og præcisere, hvilke supplerende oplysninger der er behov for.

I perioden mellem de kompetente myndigheders anmodning om oplysninger og modtagelsen af svar herpå fra den påtænkte erhverver afbrydes vurderingsperioden. Afbrydelsen må ikke overstige tyve arbejdsdage. Eventuelle yderligere anmodninger fra de kompetente myndigheders side om at supplere eller præcisere oplysningerne afhænger af de kompetente myndigheders skøn, men må ikke medføre en afbrydelse af vurderingsperioden.

3. De kompetente myndigheder kan forlænge afbrydelsen som nævnt i stk. 2, andet afsnit, i indtil tredive arbejdsdage, hvis den påtænkte erhverver er:

a) placeret eller er omfattet af lovgivning uden for Fællesskabet, eller

▼M6

b) en fysisk eller juridisk person, som ikke er underlagt tilsyn i medfør af dette direktiv eller direktiv 85/611/EØF ([1]), 2002/83/EF ([2]), 2004/39/EF, 2005/68/EF ([3]) eller 2006/48/EF ([4]).

4. Beslutter de kompetente myndigheder efter afslutningen af deres vurdering at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, skal de inden for en frist på to arbejdsdage og uden at overskride vurderingsperioden underrette den påtænkte erhverver skriftligt herom og begrunde denne beslutning. Med forbehold af den nationale lovgivning kan der på den påtænkte erhververs anmodning offentliggøres en passende begrundelse for denne beslutning. Dette forhindrer ikke en medlemsstat i at lade den kompetente myndighed offentliggøre en sådan begrundelse, uden at den påtænkte erhverver har anmodet herom.

5. Gør de kompetente myndigheder ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, anses den for at være godkendt.

6. De kompetente myndigheder kan fastsætte en maksimumsperiode for afslutningen af den påtænkte erhvervelse og om nødvendigt forlænge denne.

7. Medlemsstaterne må ikke indføre krav vedrørende underretning af de kompetente myndigheder om eller de kompetente myndigheders godkendelse af direkte eller indirekte erhvervelse af stemmerettigheder eller kapitalandele, der er strengere end kravene i dette direktiv.

Artikel 15b

1. Ved vurderingen af den i artikel 15, stk. 1, omhandlede underretning og de i artikel 15a, stk. 2, omhandlede oplysninger vurderer de kompetente myndigheder for at sikre en sund og forsigtig forvaltning af det forsikringsselskab, hvori der påtænkes en erhvervelse, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på forsikringsselskabet den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle sundhed i forhold til alle de følgende kriterier:

a) den påtænkte erhververs omdømme

b) omdømmet og erfaringen hos den person, som vil lede forsikringsselskabet som følge af den påtænkte erhvervelse

c) den påtænkte erhververs forsvarlige og fornuftige forvaltning især i forhold til den type forretninger, der forfølges eller påtænkes forfulgt i det forsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes

d) om forsikringsselskabet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene på grundlag af dette direktiv og i givet fald andre direktiver, særlig direktiv 73/239/EØF, 98/78/EF ([5]),

([1]) Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3). Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring (EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1). Senest ændret ved direktiv 2007/44/EF.

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1). Ændret ved direktiv 2007/44/EF.

([4]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1). Senest ændret ved direktiv 2007/44/EF.

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1). Senest ændret ved direktiv 2005/68/EF.

▼M6

2002/13/EF ([1]) og 2002/87/EF ([2]), navnlig om den koncern, som selskabet kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem de kompetente myndigheder

e) om der er rimelige grunde til i forbindelse med den påtænkte erhvervelse at formode, at hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2005/60/EF ([3]), forekommer eller forsøges eller er forekommet eller er blevet forsøgt, eller at den påtænkte erhvervelse vil kunne øge risikoen herfor.

2. De kompetente myndigheder må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i stk. 1, eller de af den påtænkte erhverver afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.

3. Medlemsstaterne må hverken pålægge forhåndsbetingelser vedrørende størrelsen af den kapitalandel, der skal erhverves, eller tillade deres kompetente myndigheder at vurdere den påtænkte erhvervelse ud fra markedets økonomiske behov.

4. Medlemsstaterne offentliggør en liste med de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal stilles til rådighed for de kompetente myndigheder på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i artikel 15, stk. 1. Omfanget af de nødvendige oplysninger skal stå i rimeligt forhold til og være afpasset efter karakteren af den påtænkte erhverver og den påtænkte erhvervelse. Medlemsstaterne må ikke forlange oplysninger, som ikke er relevante for en tilsynsmæssig vurdering.

5. Har den kompetente myndighed modtaget underretning om to eller flere påtænkte erhvervelser eller forøgelser af kvalificerede deltagelser i det samme forsikringsselskab, skal den uanset artikel 15a, stk. 1, 2 og 3, behandle alle de påtænkte erhververe uden forskelsbehandling.

Artikel 15c

1. De relevante kompetente myndigheder arbejder i tæt samråd med hinanden, når vurderingen foretages, hvis den påtænkte erhverver er en af følgende:

a) et kreditinstitut, et livsforsikringsselskab, et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationsselskab, jf. artikel 1a, nr. 2), i direktiv 85/611/EØF, (i det følgende benævnt »administrationsselskab for et investeringsinstitut«), der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes

b) moderselskabet for et kreditinstitut, et livsforsikringsselskab, et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationsselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes, eller

c) en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et kreditinstitut, et livsforsikringsselskab, et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationsselskab for et investe-

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF for så vidt angår krav til solvensmargenen for skadesforsikringsselskaber (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1). Ændret ved direktiv 2005/1/EF.

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

▼M6

ringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes.

2. De kompetente myndigheder udveksler uden unødig forsinkelse alle oplysninger, som er væsentlige eller relevante for vurderingen. I denne forbindelse videregiver de kompetente myndigheder efter anmodning alle relevante oplysninger til hinanden og videregiver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger. En beslutning truffet af den kompetente myndighed, der har meddelt tilladelse til det forsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes, skal anføre ethvert synspunkt eller forbehold, som den kompetente myndighed, der er ansvarlig for den påtænkte erhverver, har givet udtryk for.

▼B

Artikel 16

1. Medlemsstaterne foreskriver, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der har handlet på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. Denne tavshedspligt indebærer, at de fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, ikke må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattende form, således at de enkelte forsikringsselskaber ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet at straffelovgivningen.

Når et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde forsikringsselskabet, dog videregives under en civil retssag.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger i henhold til de direktiver, der gælder for forsikringsselskaber. Disse oplysninger er undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

▼M2

3. Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes kompetente myndigheder samt med de i stk. 5 og 5a omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de således meddelte oplysninger er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne artikel. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de kun videregives med udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har fremsendt dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

▼M5

4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv:

— til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt interne kontrolmekanismer

— til pålæggelse af sanktioner

— hvis de kompetente myndigheders afgørelser indbringes for en højere administrativ myndighed, eller

▼C1

— i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 56 eller særbestemmelser i dette direktiv og andre direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikrings- og genforsikringsselskaber.

▼M5

5. Stk. 1 og 4 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes to eller flere kompetente myndigheder i samme medlemsstat, eller medlemsstaterne imellem, mellem de kompetente myndigheder og:

— de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne

— de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, og

— personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber,

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, eller med henblik på at give de organer, der forvalter tvangslikvidationsprocedurer eller garantiordninger, de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

▼C1

5a. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og

— de myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, eller

— de myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med de personer, der står for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber, eller

— uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der fører tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, der udnytter muligheden i første afsnit, kræver mindst, at følgende betingelser er opfyldt:

— oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit

— oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt

— stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har videregivet nævnte oplysninger, og i givet fald udelukkende til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, organer eller personer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

▼M1

5b. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der ifølge loven er ansvarlige for at opdage og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

De medlemsstater, som anvender første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

▼M1

— oplysningerne skal bruges til udførelse af de opgaver, som er beskrevet i første afsnit

— de oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt

— stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opdagelses- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, som er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde disse personer på de i andet afsnit fastsatte særlige betingelser.

Ved anvendelsen af sidste led i andet afsnit meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de kompetente myndigheder, som har afgivet oplysningerne, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til, med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

Inden den 31. december 2000 aflægger Kommissionen beretning om anvendelsen af dette stykke.

▼M3

5c. Denne artikel er ikke til hinder for, at en kompetent myndighed giver

— centralbankerne og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder

— i givet fald andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne

oplysninger med henblik på udøvelsen af deres opgaver, og er heller ikke til hinder for, at disse myndigheder eller organer giver de kompetente myndigheder de oplysninger, som de måtte have behov for med henblik på stk. 4. De oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i denne artikel omhandlede tavshedspligt.

▼B

6. Endvidere kan medlemsstaterne uanset bestemmelserne i stk. 1 og 4, i henhold til lovbestemmelser give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre afdelinger i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstituter, investeringsservice og forsikringsselskaber, samt inspektører, som handler efter fuldmagt fra de pågældende afdelinger.

Oplysningerne må imidlertid kun gives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet.

Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages efter stk. 2 og 5, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet som omhandlet i artikel 14 i direktiv 73/239/EØF, aldrig må videregives som nævnt i nærværende stykke, medmindre den kompetente myndighed, der har givet oplysningerne, eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet sit udtrykkelige samtykke.

▼M1

Artikel 16a

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum:

a) enhver person, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF ([1]), og som i et forsikringsselskab udfører det hverv, der er beskrevet i artikel 51 i direktiv 78/660/EØF ([2]), artikel 37 i direktiv 83/349/EØF, eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF, eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende denne virksomhed, som vedkommende har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan

   — udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler udøvelsen af forsikringsselskabers aktiviteter, eller

   — skade det forsikringsselskabs fortsatte drift, eller

   — medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold

b) samme pligt gælder for en sådan person, for så vidt angår forhold eller beslutninger, som vedkommende måtte få kendskab til som led i et hverv som beskrevet i litra a), der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikringsselskab, i hvilken vedkommende udfører ovennævnte hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til de kompetente myndigheder om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

▼B

Kapitel 2

Artikel 17

Artikel 15 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 15

1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringsselskab at afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser i forhold til dets samlede virksomhed.

Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter de regler, der er fastsat i direktiv 91/674/EØF.

2. Hjemlandet forlanger af ethvert forsikringsselskab, at dets forsikringsmæssige hensættelser vedrørende den samlede virksomhed er dækket af kongruente aktiver i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 88/357/EØF. For så vidt angår risici, der består i Fællesskabet, skal disse aktiver befinde sig dér. Medlemsstaterne kræver ikke af forsikringsselskaberne, at deres aktiver skal befinde sig i en bestemt medlemsstat. Hjemlandet kan dog lempe reglerne for aktivernes lokalisering.

3. Hvis hjemlandet tillader, at de forsikringsmæssige hensættelser dækkes af tilgodehavender hos genforsikrere, fastsætter det den til-

([1]) EFT nr. L 126 af 12.5.1984, s. 20.
([2]) EFT nr. L 222 af 14.8.1978, s. 11. Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/605/EØF (EFT nr. L 317 af 16.11.1990, s. 60).

▼B

ladte procentdel. Det kan i så fald ikke stille krav om, hvor disse tilgodehavender skal befinde sig.«

Artikel 18

Artikel 15a i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»*Artikel 15a*

1. Medlemsstaterne kræver, at forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, og som dækker risici, der er klassificeret i klasse 14 i punkt A i bilaget, i det følgende benævnt »kreditforsikring«, skal oprette udjævningshensættelser (en udligningsreserve), som skal dække et eventuelt teknisk tab eller en skadesprocent, der er højere end gennemsnittet inden for denne forsikringsklasse ved afslutningen af regnskabsåret.

2. Udjævningshensættelserne skal beregnes efter de regler, som hjemlandet fastsætter, ifølge en af de fire metoder, der er anført i punkt D i bilaget, og som betragtes som ækvivalente.

3. Op til de beløb, der er beregnet ifølge metoderne i punkt D i bilaget, medregnes udjævningshensættelserne ikke i solvensmargenen.

4. Medlemsstaterne kan fritage forsikringselskaber, der har hjemsted på deres område, fra kravet om oprettelse af udjævningshensættelser for kreditforsikringsklassen, hvis deres indtægt fra præmier og bidrag i denne klasse udgør mindre end 4 % af den samlede præmie og bidragsindtægt og mindre end 2 500 000 ECU.«

Artikel 19

Artikel 23 i direktiv 88/357/EØF udgår.

Artikel 20

Ved valget af de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal der tages hensyn til arten af de forretninger, som selskabet udfører, for at sikre sikkerheden, afkastet og likviditeten af selskabets investeringer, idet selskabet skal sørge for en passende diversificering og spredning af sine anbringelser.

Artikel 21

▼M5

1. Hjemlandet må ikke udstede tilladelse til forsikringsselskaber til at dække deres forsikringsmæssige hensættelser og udjævningshensættelser med andre aktiver end dem, der hører under følgende kategorier:

▼B

A. **Investeringsaktiver**

a) obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter

b) udlån

c) aktier og andre kapitalandele med variabelt afkast

d) andele i institutter for kollektiv investering i værdipapirer og andre investeringsfonde

e) grunde og bygninger samt tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom.

▼B

B. **Tilgodehavender**

▼M5

f) gæld, der er skyldig af forsikringsselskaber, herunder genforsikringsselskabers andele af forsikringsmæssige hensættelser, og de special purpose vehicles, der er omtalt i artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed ([1])

▼B

g) genforsikringsdepoter og tilgodehavender hos afgivende forsikringsselskaber

h) tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger

i) tilgodehavender som følge af restværdier eller subrogation

j) krav på skattetilbagebetalinger

k) tilgodehavender hos garantifonde.

C. **Andre aktiver**

l) materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger, værdiansat på grundlag af en forsigtig afskrivning

m) anfordringstilgodehavender i banker og kassebeholdning; indlån i kreditinstitutter og alle andre virksomheder, der er beføjet til at modtage indlån

n) forudbetalte erhvervelsesomkostninger

o) påløbne renter og optjent leje samt andre periodeafgrænsningsposter

For sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's omfatter kategorierne af aktiver ligeledes garantier og remburser, der er udstedt af kreditinstitutter som defineret i direktiv 77/780/EØF ([2]) eller af forsikringsselskaber, samt verificerbare beløb, der stammer fra livsforsikringspolicer, når de repræsenterer midler, der ejes af medlemmerne.

▼M5

Medtagelse af aktiver eller kategorier af aktiver i det første afsnit betyder ikke, at alle disse aktiver automatisk skal accepteres som dækning for forsikringsmæssige foranstaltninger. Hjemlandet skal fastsætte mere detaljerede regler for betingelserne for anvendelse af godkendte aktiver.

▼B

Ved fastlæggelse og anvendelse af reglerne skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

i) aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes eksklusive gæld, der er stiftet med henblik på erhvervelse af disse aktiver

ii) samtlige aktiver værdiansættes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de værdiansættes på grundlag af en forsigtig afskrivning

iii) udlån, uanset om de ydes til virksomheder, en stat, en international institution, en lokal eller regional myndighed eller fysiske personer, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, hvis de frembyder tilstrækkelige garantier med hensyn til deres sikkerhed, uanset om disse garantier bygger på låntagers betalingsevne, på pantebreve, bankgarantier, garantier fra forsikringsselskaber eller andre former for sikkerhed

([1]) EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1.
([2]) EFT nr. L 322 af 17.12.1977, s. 30. Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/646/EØF (EFT nr. L 386 af 30.12.1989, s. 1).

▼B

iv) afledte instrumenter såsom optioner, futures og swaps i forbindelse med aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, kan anvendes, når de bidrager til at mindske investeringsrisikoen eller muliggør en effektiv porteføljepleje. Sådanne instrumenter værdiansættes på et forsigtigt grundlag og kan tages i betragtning ved værdiansættelsen af de underliggende aktiver

v) værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de kan realiseres på kort sigt

vi) tilgodehavender hos tredjemand tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, efter at de tilsvarende gældsposter over for samme tredjemand er trukket fra

vii) værdien af de tilgodehavender, der tillades som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, skal beregnes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger kun, såfremt det ikke er mere end tre måneder siden, de forfaldt til betaling

viii) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af forsikringsselskabets investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelsen af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde

ix) forudbetalte erhvervelsesomkostninger tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt dette er foreneligt med metoderne for beregning af præmiehensættelserne.

2. Uanset stk. 1 kan hjemlandet undtagelsesvis og på anmodning af forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at andre kategorier af aktiver kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. dog artikel 20.

Artikel 22

▼M5

1. For så vidt gælder de aktiver, der dækker forsikringsmæssige foranstaltninger, skal hjemlandet kræve, at hvert forsikringsselskab maximalt investerer:

▼B

a) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i en grund eller en bygning eller i flere grunde eller bygninger, der ligger så tæt sammen, at de reelt kan betragtes som en enkelt investering

b) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier og andre omsættelige værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, i obligationer og andre instrumenter på penge- og kapitalmarkedet fra samme selskab eller i lån til samme låntager, taget under ét, idet der ses bort fra lån til en statslig, regional eller lokal myndighed eller en international organisation, hvoraf en eller flere medlemsstater er medlem. Denne grænse kan forhøjes til 10 %, hvis selskabet ikke investerer mere end 40 % af sine forsikringsmæssige bruttohensættelser i lån til låntagere eller i tilsvarende værdipapirer hos udstedere, hos hvilke selskabet investerer mere end 5 % af sine aktiver

c) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i ikke-sikrede lån, hvoraf 1 % i et enkelt ikke-sikret lån, bortset fra lån til kreditinstitutter, til forsikringsselskaber, i det omfang der er tilladt i henhold til artikel 8 i direktiv 73/239/EØF, og til investeringsinstitutter, der er etableret i en medlemsstat

▼B

d) 3 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i kontanter

e) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier, andre værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, og obligationer, der ikke omsættes på et reguleret marked.

2. Det forhold, at stk. 1 ikke fastlægger begrænsninger for investering i en bestemt kategori af aktiver, er ikke ensbetydende med, at aktiverne inden for denne kategori uden begrænsning bør tillades til dækning for de forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet fastsætter mere detaljerede regler for anvendelsen af de aktiver, der kan tillades. Ved fastlæggelsen og anvendelsen af disse regler skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

i) de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, skal være så diversificerede og skal være investeret så spredt, at det sikres, at der ikke foreligger nogen uforholdsmæssig stor afhængighed af en kategori af bestemte aktiver, et specielt investeringsmarked eller en speciel investering

ii) investeringer i aktiver, der som følge af enten deres art eller udstederens soliditet indebærer et højt risikoniveau, skal begrænses til et forsigtigt omfang

iii) ved begrænsningerne for særlige kategorier af aktiver tages der hensyn til, hvorledes genforsikringsandelen er behandlet ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser

iv) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af dettes investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelsen af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde

v) den procentvise andel af de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, som udgøres af ikke likvide investeringer, skal begrænses til et forsigtigt niveau

vi) når aktiverne omfatter lån til visse kreditinstitutter eller obligationer udstedt af sådanne institutter, kan hjemlandet ved anvendelsen af reglerne og principperne i denne artikel tage hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af disse kreditinstitutter. Der må kun forholdes således, hvis kreditinstituttet har sit hjemsted i en medlemsstat, udelukkende tilhører denne medlemsstat og/eller dennes lokale myndigheder, og dets virksomhed i henhold til vedtægterne består i at formidle lån til staten eller lokale myndigheder eller lån, som sikres af disse, eller lån til organer, der har en tæt tilknytning til staten eller de lokale myndigheder.

3. Med hensyn til de detaljerede regler for, hvorledes de tilladte aktiver må anvendes, behandler medlemsstaten:

— lån, der ikke er sikret af banker, forsikringsselskaber, ved pant eller på anden måde, mere restriktivt end lån, der er sikret således

— investeringsinstitutter, der ikke er samordnet i henhold til direktiv 85/611/EØF ([1]), og øvrige investeringsfonde mere restriktivt end de investeringsinstitutter, der er samordnet i henhold til samme direktiv

— værdepapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, mere restriktivt end dem, der omsættes på et sådant marked

— værdipapirer, obligationer og andre instrumenter på penge- og kapitalmarkedet, der ikke er udstedt af stater, af en af disses lokale eller regionale myndigheder eller af selskaber, der henhører under zone A, som omhandlet i direktiv 89/647/EØF ([2]), eller som er udstedt af

([1]) EFT nr. L 375 af 31.12.1985, s. 3. Direktivet er ændret ved direktiv 88/220/EØF (EFT nr. L 100 af 19.4.1988, s. 31).
([2]) EFT nr. L 386 af 30.12.1989, s. 14.

▼B

internationale organisationer, som ingen af Fællesskabets medlemsstater er medlem af, mere restriktivt end samme finansielle instrumenter, som er udstedt af ovennævnte.

4. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, litra b) nævnte grænse til 40 % for visse obligationer, når de er udstedt af et kreditinstitut, der har sit hjemsted i en medlemsstat, og som i henhold til lovgivningen er underkastet et særligt offentligt tilsyn med henblik på at beskytte indehaverne af disse obligationer. Specielt skal provenuet fra udstedelsen af disse obligationer i henhold til loven investeres i aktiver, der i tilstrækkelig grad i obligationernes samlede løbetid dækker de forpligtelser, der følger heraf, og som ifølge fortrinsret anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af påløbne renter i tilfælde af misligholdelse fra emittentens side.

5. Medlemsstaterne kan ikke kræve, at forsikringsselskaberne skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

6. Uanset stk. 1 kan hjemlandet undtagelsesvis på anmodning fra forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at de regler, der er fastsat i stk. 1, litra a) til e), kan fraviges, jf. dog artikel 20.

Artikel 23

Bilag 1, nr. 8 og 9 i direktiv 88/357/EØF affattes således:

»8. Forsikringsselskaberne kan have ikke-kongruente aktiver til dækning af et beløb på højst 20 % af deres forpligtelser i en bestemt valuta.

9. Hver medlemsstat kan bestemme, at kravet i de foregående bestemmelser om, at forpligtelser skal dækkes af aktiver udtrykt i en medlemsstats valuta, ligeledes anses for opfyldt, hvis disse aktiver er udtrykt i ecu.«

Artikel 24

Artikel 16, stk. 1 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringsselskab at oprette en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig solvensmargen.

Solvensmargenen svarer til selskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Den omfatter navnlig:

— den indbetalte aktiekapital eller, for gensidige forsikringsselskaber, den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

a) vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis solvensmargenen ikke herved falder under det krævede niveau, eller efter selskabets opløsning, hvis hele selskabets øvrige gæld er afviklet

b) vedtægterne fastsætter, for så vidt angår betalinger af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de ansvarlige myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen, og

c) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i litra a) og b);

— halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond

— reserver (lovmæssige og frie), der ikke modsvarer forpligtelserne

▼B

— overført overskud

— ekstrabidrag, som gensidige og gensidig-lignende forsikringsselskaber med variable bidrag kan kræve af deltagerne i løbet af et regnskabsår, med et beløb på indtil halvdelen af forskellen mellem de maksimale bidrag og de faktisk opkrævede bidrag; disse mulige ekstrabidrag kan dog ikke dække mere end 50 % af margenen

— efter anmodning fra forsikringsselskabet de dokumenterede skjulte reserver, der skyldes en for lav ansættelse af aktiverne, i det omfang sådanne skjulte reserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde

— kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital kan medtages, men i så fald højst med et beløb svarende til 50 % af margenen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at mindst følgende betingelser er opfyldt:

  a) i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation findes der bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt.

  For ansvarlig indskudskapital skal ligeledes følgende betingelser være opfyldt:

  b) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

  c) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger forsikringsselskabet med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes solvensmargenen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af solvensmargenen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitterende forsikringsselskab, og dets solvensmargen ikke derved falder under det krævende niveau

  d) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som en komponent af solvensmargenen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter forsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske og den krævede solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder giver kun tilladelse til tilbagebetalingen, hvis der ikke er risiko for, at forsikringsselskabets solvensmargen falder under det krævende niveau

  e) låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af forsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden den aftalte forfaldsdato

  f) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen

— værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter - herunder andre kumulative præferenceaktier end de i foregående led omhandlede - der opfylder følgende betingelser, op til 50 % af

▼B

margenen for de i forrige led nævnte værdipapirer og ansvarlig indskudskapital:

a) de må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

b) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give forsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden

c) långiverens krav mod forsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld

d) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tabene, samtidig med at forsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed

e) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.«

Artikel 25

Senest tre år efter dette direktivs gennemførelse forelægger Kommissionen Forsikringskomitéen en rapport om behovet for en yderligere harmonisering af solvensmargenen.

Artikel 26

Artikel 18 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»*Artikel 18*

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de forsikringsmæssige hensættelser i henhold til artikel 15.

2. Med forbehold af artikel 15, stk. 2, artikel 20, stk. 1, 2, 3 og 5, og artikel 22, stk. 1, sidste afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den frie rådighed over de rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte forsikringsselskabers formue.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne er berettigede til at træffe i deres egenskab af ejere af eller deltagere i de pågældende selskaber, under beskyttelse af de sikredes interesser.«

Kapitel 3

Artikel 27

Artikel 7, stk. 1, litra f), i direktiv 88/357/EØF affattes således:

»f) for så vidt angår de risici, der er omhandlet i artikel 5, litra d), i direktiv 73/239/EØF, kan parterne frit vælge, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse.«

Artikel 28

Den medlemsstat, hvor risikoen består, kan ikke forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, når aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor risikoen består.

▼B

Artikel 29

Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne. Med henblik på at kontrollere, at nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter på opfordring skal kunne forelægges, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et selskab kan udøve sin virksomhed.

Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 30

1. Artikel 8, stk. 4, litra b), i direktiv 88/357/EØF udgår. Artikel 8, stk. 4, litra a), affattes derefter således:

»a) Med forbehold af litra c) gælder artikel 7, stk. 2, tredje afsnit, når forsikringsaftalen giver dækning i flere medlemsstater, hvoraf mindst en kræver lovpligtig forsikring«.

2. Uanset om andet måtte være fastsat, kan en medlemsstat, der pålægger forpligtelse til at tegne en forsikring, kræve, at dens kompetente myndighed får meddelelse om de almindelige og specielle betingelser i de lovpligtige forsikringer, før de anvendes.

Artikel 31

1. Inden en forsikringsaftale indgås, skal forsikringsselskabet oplyse forsikringstageren om følgende:

— hvilken lovgivning der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, hvilken lovgivning forsikringsselskabet foreslår

— bestemmelserne vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag.

2. Den i stk. 1 omhandlede pligt gælder kun, hvis forsikringstageren er en fysisk person.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastlægges i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor risikoen består.

AFSNIT IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERINGSRET OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 32

Artikel 10 i direktiv 73/239/EØF affattes således:

»Artikel 10

1. Et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet dette.

▼B

2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringsselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

a) i hvilken medlemsstat, det har til hensigt at etablere en filial

b) en driftsplan, hvori bl. a. angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur

c) en adresse i filialmedlemsstaten, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, idet den pågældende adresse er den samme adresse som den, hvortil alle meddelelser til den generalbefuldmægtigede sendes

d) navn på filialens generalbefuldmægtigede, som skal have tilstrækkelige beføjelser til at forpligte selskabet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole. Med hensyn til Lloyd's må dette, i tilfælde af eventuelle tvister i filialmedlemsstaten, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type. Med henblik herpå skal den generalbefuldmægtigedes kompetence især omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsgivere i Lloyd's.

Hvis forsikringsselskabet agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførernes ansvar, skal det fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i filialmedlemsstaten.

3. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til den administrative strukturs egnethed, forsikringsselskabets finansielle situation eller de ansvarlige lederes og den generalbefuldmægtigedes hæderlighed og kvalifikationer eller erhvervserfaring, videresender den senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i stk. 2 nævnte oplysninger disse til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets kompetente myndighed attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen, beregnet i overensstemmelse med artikel 16 og 17.

Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten, skal dette afslag begrundes over for det berørte selskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger. Et sådant afslag eller manglende svar kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 3 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets kompetente myndighed de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelsen af denne virksomhed i filialmedlemsstaten.

5. Så snart der foreligger en meddelelse fra den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten eller, hvis denne ikke sender nogen meddelelse, så snart den i stk. 4 nævnte frist er udløbet, kan filialen etableres, og den kan påbegynde sin virksomhed.

6. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c), eller d), skal forsikringsselskabet skriftligt meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet og i filialmedlemsstaten den pågældende ændring, mindst en måned før ændringen foretages, således at den kompetente myndighed i hjemlandet og i filialmedlemsstaten kan handle i henhold til henholdsvis stk. 3 og stk. 4.«

▼B

Artikel 33

Artikel 11 i direktiv 73/239/EØF udgår.

Artikel 34

Artikel 14 i direktiv 88/357/EØF affattes således:

»*Artikel 14*

Ethvert selskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici, det har til hensigt at dække.«

Artikel 35

Artikel 16 i direktiv 88/357/EØF affattes således:

»*Artikel 16*

1. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 14 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område selskabet agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

a) et certifikat, hvori det godtgøres, at selskabet råder over minimumssolvensmargenen beregnet i overensstemmelse med artikel 16 og 17 i direktiv 73/239/EØF

b) de klasser, inden for hvilke selskabet har ret til at virke

c) arten af de risici, som selskabet har til hensigt at dække i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser.

Samtidig underretter de det berørte selskab herom.

Medlemsstater, på hvis område et selskab agter at præstere tjenesteydelser og i forbindelse hermed dække risiciene i forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF bortset fra fragtførerens ansvar, kan kræve, at selskabet:

— meddeler navn og adresse på den i artikel 12a, stk. 4, i nærværende direktiv nævnte repræsentant

— fremlægger en erklæring om, at selskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser.

2. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette selskabet om årsagerne hertil. Nægtelsen kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

3. Selskabet kan begynde sin virksomhed på den attesterede dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.«

Artikel 36

Artikel 17 i direktiv 88/357/EØF affattes således:

▼B

»*Artikel 17*

Enhver ændring, som selskabet agter at foretage i de i artikel 14 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 14 og 16.«

Artikel 37

Artikel 12, stk. 2, andet og tredje afsnit, og stk. 3, samt artikel 13 og 15 i direktiv 88/357/EØF udgår.

Artikel 38

De kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, kan kræve, at de oplysninger, som de i henhold til dette direktiv har lov til at anmode om vedrørende de forsikringsselskabers virksomhed, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

Artikel 39

1. Artikel 18 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som selskabet agter at anvende over for forsikringstagerne. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at ethvert selskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at selskabet kan udøve sin virksomhed.

3. Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 40

1. Artikel 19 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Ethvert selskab, der udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forelægge de kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten og/eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, alle de dokumenter, der forlanges af det med henblik på gennemførelsen af denne artikel, for så vidt selskaber, der har deres hjemsted i disse medlemsstater, også er forpligtet dertil.

3. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at et selskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller driver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overtræder de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, henstiller de til det pågældende selskab at bringe disse ulovlige forhold til ophør.

4. Foretager vedkommende selskab sig ikke det nødvendige, giver de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom. Disse træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende selskab bringer de ulovlige forhold til ophør. De kompetente myndig-

▼B

heder i den pågældende medlemsstat underrettes om arten af disse foranstaltninger.

5. Hvis selskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige, eller den pågældende medlemsstat ikke træffer nogen foranstaltninger, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i den pågældende medlemsstat, kan denne, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå flere forsikringsaftaler på dens område. Medlemsstaterne drager omsorg for, at det på deres område er muligt at give forsikringsselskaberne de nødvendige meddelelser.

6. Stk. 3, 4 og 5 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede forholdsregler for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Dette indebærer også mulighed for at forhindre et forsikringsselskab i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

7. Stk. 3, 4 og 5 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

8. Hvis det selskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelsen, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan dennes kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte administrative sanktioner over for dette etablerede forretningssted eller denne ejendom.

9. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 4 til 8, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende selskab.

10. Kommissionen ►M4 underretter hvert andet år Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner om ◄ antallet og arten af tilfælde, hvor der i den enkelte medlemsstat er givet afslag som omhandlet i artikel 10 i direktiv 73/239/EØF eller i artikel 16 i direktiv 88/357/EØF, begge som ændret ved nærværende direktiv, eller truffet foranstaltninger i henhold til stk. 5 i nærværende artikel. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen ved at give den de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporten.

Artikel 41

Dette direktiv er ikke til hinder for, at forsikringsselskaber med hjemsted i en medlemsstat ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel kan reklamere for deres ydelser i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, så længe de ikke tilsidesætter eventuelle regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 42

1. Artikel 20 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Såfremt et forsikringsselskab træder i likvidation, opfyldes forpligtelserne i forbindelse med forsikringsaftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller de begunstigedes nationalitet.

Artikel 43

1. Artikel 21 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Når en forsikring tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forsikringsta-

▼B

geren, inden forpligtelsen indgås, gøres bekendt med, i hvilken medlemsstat hjemstedet eller i givet fald den filial, hvormed aftalen skal indgås, er beliggende.

Hvis der udleveres dokumenter til forsikringstageren, skal de indeholde de i foregående afsnit nævnte oplysninger.

De i første og andet afsnit omhandlede forpligtelser vedrører ikke de i artikel 5, litra d), i direktiv 73/239/EØF omhandlede risici.

3. Aftalen eller alle andre dokumenter, der yder dækning, samt forsikringsbegæringen, dersom den er bindende for forsikringstageren, skal angive adressen på hjemstedet og i givet fald på filialen af det forsikringsselskab, der yder dækningen.

Hver medlemsstat kan kræve, at navn og adresse på den repræsentant for forsikringsselskabet, der er nævnt i artikel 12a, stk. 4, i direktiv 88/357/EØF, også anføres i de dokumenter, der er nævnt i første afsnit.

Artikel 44

1. Artikel 22 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Forsikringsselskaber skal særskilt for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, meddele den kompetente myndighed i hjemlandet beløbet for præmier, skadesudgifter og provisioner, uden fradrag af genforsikringsandelen, for hver medlemsstat og for hver gruppe af klasser samt, for så vidt angår forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 78/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, skadesfrekvensen og de gennemsnitlige skadesudgifter.

Grupperne af klasser defineres således:

— ulykker og sygdom (1 og 2)

— bilforsikring (3, 7 og 10; tallene vedrørende klasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, præciseres senere)

— brand og andre skader på ejendom (8 og 9)

— luftfarts-, sø- og transportforsikring (4, 5, 6, 7, 11 og 12)

— almindelig ansvarsforsikring (13)

— kredit og kaution (14 og 15)

— øvrige klasser (16, 17 og 18).

Hjemlandets kompetente myndigheder videregiver inden for en rimelig frist og i samlet form disse oplysninger til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, der anmoder derom.

Artikel 45

1. Artikel 24 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at kræve, at selskaber, der udøver virksomhed på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme vilkår som de selskaber, der har fået en tilladelse der, skal være medlem af og deltage i enhver ordning, der skal garantere de sikrede eller de skadelidte tredjemænd betaling af erstatningsydelser.

Artikel 46

1. Artikel 25 i direktiv 88/357/EØF udgår.

2. Med forbehold af senere harmonisering er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og parafiskale afgifter, hvormed

▼B

forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor risikoen består i henhold til artikel 2, litra d), i direktiv 88/357/EØF, samt for Spaniens vedkommende de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consorcio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

Uanset artikel 2, litra d), første led, i direktiv 88/357/EØF, betragtes indbo i en ejendom, der er beliggende på en medlemsstats område, med undtagelse af goder i erhvervsmæssig transit, ved anvendelsen af nærværende stykke som en risiko, der består i denne medlemsstat, selv om ejendommen og dens indbo ikke er dækket af samme forsikringspolice.

Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 7 i direktiv 88/357/EØF, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

Med forbehold af senere harmonisering anvender hver medlemsstat på de selskaber, som dækker risici på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og parafiskale afgifter, som skal erlægges i henhold til første afsnit.

AFSNIT V

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 47

Forbundsrepublikken Tyskland kan udskyde anvendelsen af artikel 54, stk. 2, andet afsnit, første punktum, indtil den 1. januar 1996. I denne periode finder bestemmelserne i nedenstående stykke anvendelse i den i artikel 54, stk. 2, omhandlede situation.

Når det tekniske beregningsgrundlag for præmierne er blevet meddelt hjemlandets kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 54, stk. 2 andet afsnit, tredje punktum, fremsender disse myndigheder straks de pågældende oplysninger til myndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består, således at disse kan fremsætte deres bemærkninger hertil. Hvis hjemlandets myndigheder ikke tager hensyn til bemærkningerne, underretter de i deltajer og med angivelse af begrundelsen herfor myndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består.

Artikel 48

Medlemsstaterne kan indrømme de forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, og for hvilke værdien af de grunde og bygninger, som medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, ved meddelelsen af dette direktiv overstiger den i artikel 22, stk. 1, litra a), fastsatte procentsats, en frist til at efterkomme ovennævnte bestemmelse, der udløber senest den 31. december 1998.

Artikel 49

Kongeriget Danmark kan udskyde anvendelsen af dette direktiv på lovpligtige arbejdsskadeforsikringer indtil den 1. januar 1999. I denne periode finder den i artikel 12, stk. 2, i direktiv 88/357/EØF fastsatte undtagelse for arbejdsulykker fortsat anvendelse i Danmark.

Artikel 50

Spanien er indtil den 31. december 1996 og Grækenland og Portugal indtil den 31. december 1998 omfattet af følgende overgangsordning for aftaler, der dækker risici, der udelukkende består i en af disse medlems-

▼B

stater, og som ikke er defineret i artikel 5, litra d), i direktiv 73/239/EØF:

a) uanset artikel 8, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF og artikel 29 og 39 i nærværende direktiv kan de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater kræve at få meddelt de almindelige og specielle forsikringsbetingelser, inden disse bringes i anvendelse.

b) størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser i tilknytning til de aftaler, der er omhandlet i denne artikel, fastsættes under tilsyn af den berørte medlemsstat efter regler, som den har fastsat, eller såfremt sådanne regler ikke findes, efter praksis på dens område i overensstemmelse med dette direktiv. Dækningen af disse hensættelser ved ækvivalente eller kongruente aktiver og lokaliseringen af disse aktiver finder sted under tilsyn af denne medlemsstat efter dennes regler eller praksis, der vedtages i overensstemmelse med dette direktiv.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 51

▼M7

Følgende tekniske tilpasninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF samt i nærværende direktiv, herunder ved at supplere disse, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 2 i direktiv 91/675/EØF:

▼B

— udvidelse af artikel 8, stk. 1, litra a), i direktiv 73/239/EØF til også at omfatte andre retlige former

— ændringer af listen i bilaget til direktiv 73/239/EØF; tilpasning af listens terminologi, for derved at tage hensyn til udviklingen på forsikringsmarkederne

— præcisering af de i artikel 16, stk. 1, i direktiv 73/239/EØF opregnede komponenter, der indgår i solvensmargenen, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter

— ændring af størrelsen af den i artikel 17, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF omhandlede minimumsgarantifond for derved at tage hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling

— ændring af den liste over aktiver, der kan medgå til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, som er fastlagt i artikel 21 i nærværende direktiv, og af de regler for risikospredning, som er fastsat i artikel 22 i nærværende direktiv, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter

— ændring af lempelserne i kongruensreglerne i bilag 1 til direktiv 88/357/EØF, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye instrumenter til dækning af valutakursrisici eller til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union

— præcisering af definitionerne med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF samt nærværende direktiv i hele Fællesskabet

▼M6

— tilpasning af de i artikel 15b, stk. 1, fastsatte kriterier for at tage højde for den fremtidige udvikling og sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv.

▼B

Artikel 52

1. Filialer, der inden ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til nærværende direktiv har påbegyndt deres virksomhed efter de i værtslandet gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 10, stk. 1 til 5, i direktiv 73/239/EØF. Fra nævnte ikrafttrædelsesdato er de omfattet af artikel 15, 19, 20 og 22 i direktiv 73/239/EØF samt artikel 40 i nærværende direktiv.

2. Artikel 34 og 35 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til nærværende direktiv har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 53

I direktiv 73/239/EØF indsættes følgende artikel:

»*Artikel 28a*

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 26 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et forsikringsselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at agenturer og filialer, der er etableret på dens områder og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette afsnit og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at de kompetente myndigheder i det overtagne selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 26 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen, samt at en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og at sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen, efter at have modtaget godkendelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor risikoen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det overdragende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor risikoen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og

▼B

enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.«

Artikel 54

1. Uanset om andet måtte være fastsat, kan en medlemsstat, hvor aftaler til dækning af de risici, der er nævnt i forsikringsklasse 2 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, delvist eller fuldstændigt kan erstatte den sygesikring, der er indbygget i den lovpligtige sociale sikringsordning, kræve, at aftalen er i overensstemmelse med de specifikke retsforskrifter til beskyttelse af almene hensyn i forbindelse med den pågældende type forsikring, som medlemsstaten har fastsat, og at de almindelige og specielle betingelser, der er forbundet med denne forsikring, meddeles medlemsstatens kompetente myndigheder, før de anvendes.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at sygeforsikring i henhold til stk. 1 teknisk set skal fungere på lignende måde som livsforsikring, når

— de betalte præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger, som gælder for den medlemsstat, hvor risikoen består, efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring

— der oprettes en alderdomsreserve

— forsikringsselskabet kun kan opsige aftalen inden for et bestemt tidsrum, som fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består

— aftalen åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne selv for bestående aftaler

— aftalen åbner mulighed for, at forsikringstageren kan ændre sin bestående aftale til en ny aftale i henhold til stk. 1, der tilbydes af det samme forsikringsselskab eller den samme filial, idet der tages hensyn til hans erhvervede rettigheder. Der skal især tages hensyn til alderdomsreserven, og der kan kun kræves ny lægeundersøgelse ved øget dækning.

I så fald skal medlemsstatens myndigheder offentliggøre de i første afsnit omhandlede sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger og sende dem til hjemlandets myndigheder. Præmierne skal ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser være tilstrækkelige til, at selskaberne kan opfylde alle deres forpligtelser vedrørende alle aspekter af deres finansielle situation. Hjemlandet kræver, at det tekniske grundlag for beregningen af præmierne meddeles dens kompetente myndigheder, inden produktet tages i brug. Dette stykke gælder også, når bestående aftaler ændres.

Artikel 55

Medlemsstaterne kan kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke bestemmelser for denne form for forsikring i de nationale lovgivninger, bortset fra bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende henhører under hjemlandets kompetence.

Artikel 56

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til nærværende direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

▼B

Artikel 57

1. Medlemsstaterne vedtager senest den 31. december 1993 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, og sætter dem i kraft senest den 1. juli 1994. De underetter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 58

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.